

De wind in de zeilen

Zeilen, het zit niet bepaald in onze Vlaamse genen. Laat staan in onze media. Ondanks het feit dat het met twee olympische medailles (Sébastien Godefroid, zilver in 1996, en Evi Van Acker, brons in 2012) een van onze meest productieve disciplines van de laatste vijf Spelen is. Ondanks het feit dat onze grootste internationale sportbestuurder ooit, Jacques Rogge, drie keer meezeilde op de Olympische Spelen. En ondanks het feit dat het wel degelijk, in tegenstelling tot de moeilijke discussie op de pagina hiernaast, prachtige en loeizware topsport is. In bijvoorbeeld de VS, de Scandinavische landen (Volvo Ocean Race ...) of waterland Nederland is zeilen veel meer gemediatiseerd dan bij ons, in Nieuw-Zeeland is het zelfs de tweede televisiesport. In 'de formule 1 van de zeilsport', de America's Cup, wordt gewerkt met teambudgetten waarbij onze voetbal- en wielervedgetten verbleken. 's Werelds grootste sportsponsor in wording Emirates heeft de zeilsport inmiddels toegevoegd aan de portefeuille. En ook op lager niveau gaat het de zeilsport voor de wind. In dertien Europese landen draait er ondertussen een eredivisie zeilen, waarvan de winnende vereniging zich plaatst voor een internationale Champions League. Als we ook hier de boot niet willen missen, lijkt snel mee aan boord gaan de opdracht. (MH)

WALTER VAN STEENBRUGGE

Plato

Wat mij vooral boeit aan het spelletje dat voetbal heet? Om heel eerlijk te zijn: de genialiteit van de coach die met één zet de tegenstrever ontregelt. Of nog liever, de speler die meer intellectueel is dan voetballer. Sócrates Brasileiro Sampaio de Souza Vieira de Oliveira was zo'n type. Ingenieur van de eerste tot de laatste minuut, je kon er blijven naar kijken.

Sócrates was aanvoerder van het Braziliaanse elftal en heersde op het middenveld, vooral op het WK van Spanje in 1982. Niet zeer elegant in de beweging, geen flitsende dribbelkont noch technisch wonder, maar een voetballer die zijn herenen verkoos boven ieder ander ledemaat. Sócrates – hoe kan het ook anders met zo'n naam – was wellicht fan van Plato. Deze laatste had een Academie, met op de deur de volgende tekst: 'Niemand mag hier binnengaan, tenzij hij geschoold is in de geometrie.'

Sócrates was dan ook naast profvoetballer een heel degelijk arts. Je komt ze niet zo vaak tegen. Begeenadigde voetballers die ook in het klaslokaal hoge ogen gooiden. Laurent Depoitre, het kroonjuweel van de fiere Belgische landskampioen, is er ook zo eentje. Hij combineerde de studies van burgerlijk ingenieur met een gestaag groeiende profcarrière als voet-

baller. Het is aan zijn spel te zien. Zijn positionering, zijn incasseringsvermogen en attitude op het veld verraden een betere en hogere opleiding. Ook naast het veld seigneur, zonder humeurigheden, goed in de analyse achteraf, geen polemisch ondertoonje in de interviews, immer bescheiden, wars van arrogantie. Geen glamour aan het lijf, wel op de voetzool. Het verschil tussen Laurent Depoitre en Anthony Vanden Borre is meer dan die luttele acht centimeter in lengte. Met Anthony heb ik deernis. Even getalenteerd als labiel. Meer nood aan een psychiater dan een kinesist. Je ziet hem zo door een Molenbeekse dansketen schrijden, waar hij als een magneet de bewonderende blikken van de Brusselse rappersgangs naar zich toezuigt. Aan Anthony is wellicht BBC World Service niet besteed. Evenmin *Kerk en Leven*.

Onderwijs en topsport, het is steeds een vreemde en moeilijke combinatie geweest. In de jaren tachtig, toen Zweden het ene tennistoelant in het andere afleverde, steeg protest op. De jonge Zweedse ukjes werden naar buitenlandse kweekscholen gestuurd, waar ze hele dagen op het balletje moesten slaan. Andere wijsheden of vaardigheden werden niet of nauwelijks bijgebracht. Het Zweedse protest wou de volstrekte eenzijdigheid in opleiding bezweren en schreeuwde om deze 'hogescholen der misère' (term ontleend aan Van Gogh) te sluiten. Ze verzetten zich tegen het cultiveren van de leegheid in de jonge hoofden. Dit verzet heeft klaarblijkelijk zijn vruchten afgeworpen, nu de jongste jaren de Zweden nauwelijks nog in de hoogste tennistabelen voorkomen. Op plaats 143 staat tegenwoordig de nobele onbekende Elias Ymer en bij de vrouwen is Johanna Larsson op plaats

57 de hoogst genoteerde Zweedse. In de voetballeerij laat het gebrek aan deugdelijk onderwijs zich hoe langer hoe meer aanvoelen. Volgens de FIFA-reglementering ben je volwassen vanaf de leeftijd van zestien. Sommige clubs organiseren een moderne vorm van kinderhandel door de ouders van die beloftevolle spelertjes te verleiden met sterkmakingsovereenkomsten. De ouders beloven dan de club dat hun kleintjes van twaalf, vier jaar later een profcontract bij die club zullen tekenen. Ideaal scenario om de tienertjes enkel nog vol te stoppen met voetballen of wat daar moet voor doorgaan.

De lokroep van de grote transferbedragen zorgt ervoor dat jonge voetballers snel gebukt gaan onder de fetisj van het grote geld, dat hen vaak brengt naar weddingschappen en ander flambeurgedrag. Ze worden achternagezet door de jachthonden van de pers en soms gedreven naar nachtelijk vertier, waar ze niet steeds omringd worden door vlijtige en keurig langgerokte studentes. Al even typisch voor het jonge voetballeven is de doldraaiende slinger van up naar down, van jubel en triomf naar de dieperik, van icoon tot gemalen stro, klaar voor de brandstapel. De mentale sterkte, nodig om de harmonie in het leven te behouden, is er meestal niet. In plaats daarvan zie je meer en meer het verglijden naar de geestelijke afvalput. En als het slecht gaat, in de nood, kent men zijn vrienden. Die laatsten zijn zeer talrijk als het succes tiert, maar als de zon verdwijnt, zijn ook zij meestal verdwenen. Vandaag zie je in de dug-out van iedere voetbalclub meer trainers dan wisselerspeleers zitten. Ik vraag me af of er niet beter een goede leraar zou bij zitten die Plato kent. Misschien kan dan ook de rust op en rond het veld terugkeren. ■

